

PARAULA I VIDA

Revitalitzem el res del Rosari

En ocasió de la festa de la Mare de Déu del Roser —que s'escaurà el proper dijous dia 7— i tot el mes d'octubre, mes del Rosari, hem de revitalitzar aquesta oració tan estimada dels cristians. El Papa Francesc va compartir en el seu compte de Twitter el 2016 una breu reflexió sobre el res del Rosari i el que significa en la seva vida diària. Deia: «El Rosari és l'oració que acompanya sempre la meva vida; també és l'oració dels senzills i dels sants... és l'oració del meu cor». I ha dit també: «Estimats joves, cultiveu la devoció a la Mare de Déu amb el res quotidià del Rosari; estimats malalts, sentiu la proximitat de Maria de Natzaret, especialment en l'hora de la creu; i vosaltres, benvolguts nvis, reseu-lo, perquè no falti mai a la vostra llar l'amor i el respecte recíproc.»

Generacions de cristians, entre ells molts sants, han desgranat llur vida de servei a Crist i a l'Església acompanyats del res del Rosari, contemplant el rostre del Crist a través de la Verge Maria i amb Ella. Ningú no dubta que això ha comportat grans fruits de vida cristiana i penso que els pot seguir produint.

Dono gràcies a Déu perquè el Rosari és ben viu a la nostra Diòcesi, quan preguem per un difunt, i va molt unit a les exèquies cristianes. Però el Rosari, ben resat, acompanya el ritme de tota la vida quotidiana d'un cristià i el porta a configurar-se, com Maria, a Jesucrist, el Salvador. És l'oració dels humils i dels petits, dels qui no se saben savis i confien en la pregària eclesial més que en les seves pròpies fórmules, dels que no hi veuen o estan al llit o a l'hospital o a la presó... És així com el Rosari ajuda a complementar la gran pregària de l'Eucaris-

tia, de la Litúrgia de les Hores i de les altres oracions del cristià.

Per què no ens animem a resar-lo més durant aquest octubre? ¿I si ho provéssim amb alguns de la nostra família? ¿I si a cada parròquia de la Diòcesi sortís un grupet de persones que us trobéssiu per resar-lo al temple, ni que visqueu en un poblet petit que només pot tenir la celebració eucarística de tant en tant? ¿I si hi posem una persona o una necessitat concreta a cada avemària? ¿I si busquem una gravació o un llibret amb comentaris que ens hi ajudin més? A mi m'agrada molt resar-lo al cotxe quan viatjo o quan he hagut de vetllar en la nit. I m'ajuda com a remor de fons de la meva pregària d'intercessió. Si el trobéssiu llarg o no poguéssiu fer-lo tot sencer, us el podeu reduir. Només una dena, o només tres avemàries a cada misteri, segons recomanava el Cardenal Leo Jozef Suenens. Però que ens acompanyi i vagi configurant una espiritualitat madura i humil, que medita el que constitueix l'eix central de la fe cristiana: el Misteri de Jesucrist, el Salvador, amb els seus misteris de goig, dolor, llum i glòria, i sempre amb la companyia i les vivències de la seva Santíssima Mare, que també és la nostra mare i el nostre model de creient.

També us demano que l'oferiu per les intencions que el Papa ens confia, afegint-hi les intencions de la nostra Diòcesi i les generals: la pau, el treball, el país, els malalts, el Sínode, els matrimonis i les famílies, les vocacions... I perquè el Senyor ens concedeixi de treballar amb esperança per la nova evangelització, sota la protecció de Maria, que n'és el seu estel lluminós.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Reunió per la candidatura de la Catedral a la UNESCO

La candidatura a Patrimoni Mundial «Els testimonis materials de la construcció de l'Estat dels Pirineus: el Copríncipat d'Andorra», va celebrar per primera vegada una reunió presencial conjunta dels membres dels seus comitès científic i de redacció en una trobada que es va produir els passats dies 6 i 7 de setembre a Foix, Andorra i La Seu d'Urgell. En aquestes dues jornades de treball, es van visitar alguns dels monuments que formen part de la candidatura, com ara el Castell de Foix, la Casa de la Vall, l'Església de Santa Coloma i la Catedral de Santa Maria d'Urgell, i es van dur a terme sengles reunions de treball per avançar en la redacció de la candidatura que ha de servir per inscriure aquest bé en sèrie transnacional en la Llista del Patrimoni Mundial.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Vaig rumiar-hi i...

Un religjós, fets ja els vuitanta tres anys, celebrà, fa unes setmanes, el cinquantè aniversari de la seva ordenació presbiteral. «L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, / perquè el Senyor m'ha ungit. / M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, / a curar els cors abatuts, / a proclamar als captius la llibertat / i als presos el retorn de la llum, / a proclamar l'any de gràcia del Senyor, / el dia que el nostre Déu farà justícia, / a consolar tots els qui estan de dol» (Is 61,1-2).

Moment de records i d'acció de gràcies. Records de persones, dels altres companys que amb ell s'ordenaren, al-

guns ja traspassats, de tota la gent estimada que va participar en la seva primera missa: pares, germans, oncles, cosins i tants amics; els vol agrair, diu, «la seva companyia, la seva comprensió i els continuats bons ànims en tota ocasió». Records de totes les persones «que han estat en contacte amb mi, mitjançant el meu servei sacerdotal. Demano perdó a les persones a les quals he fallat i dono gràcies a aquelles que he pogut servir».

Temps, també, de refer el camí vocacional. Quan va sentir la crida, eren altres temps, amb altres mediacions, però el Senyor que convidava al seguiment, és

el mateix d'ara, i de sempre. Ho explica així: «Tenia uns nou anys i una senyora amiga de la família em preguntava si volia ser metge i jo responia amb un sí decidit però dins meu em sorgia afegir: d'ànimes. Què sabia jo llavors de metges i d'ànimes. Als dotze anys estudiàvem els evangelis i em va captar la paràbola dels talents, què faria jo amb els meus? Els diumenges, a la tarda, anava a ajudar a la catequesi d'un grup d'immigrants.

Intentava fer rendir els talents. Als quinze anys teníem una estona de pregària i dèiem una pregària en què es demanava que el Senyor enviés operaris

a la seves messes, és el que Jesús proposà en veure tanta collita i ben pocs operaris. Finalment, en els exercicis de sant Ignasi del darrer curs em van interpellar unes preguntes inicials: Què ha fet Crist per a tu? Què faig per a Ell? Què puc fer per a Ell? Vaig rumiar-hi... i en això estic encara». «De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? (...). Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (Jm 2,14.17).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Revitalicemos el rezo del Rosario

Con ocasión de la fiesta de Nuestra Señora del Rosario —que será el próximo jueves día 7— y de todo el mes de octubre, mes del Rosario, debemos revitalizar esta oración tan querida de los cristianos. El Papa Francisco compartió en su cuenta de Twitter en 2016 una breve reflexión sobre el rezo del Rosario y lo que significa en su vida diaria. Decía: «El Rosario es la oración que acompaña siempre mi vida; también es la oración de los sencillos y los santos... es la oración de mi corazón». Y dijo también: «Queridos jóvenes, cultivad la devoción a la Virgen con el rezo cotidiano del Rosario; estimados enfermos, sentid la proximidad de María de Nazaret, especialmente en la hora de la cruz; y vosotros, queridos novios, rezad, para que no falten nunca en vuestro hogar el amor y el respeto recíproco.»

Generaciones de cristianos, entre ellos muchos santos, han desgranado su vida de servicio a Cristo y a la Iglesia acompañados del rezo del Rosario, contemplando el rostro de Cristo a través de la Virgen María y con Ella. Nadie duda de que esto ha reportado grandes frutos de vida cristiana y pienso que los puede seguir produciendo.

Doy gracias a Dios porque el Rosario está vivo en nuestra Diócesis, cuando rezamos por un difunto, y va muy unido a las exequias cristianas. Pero el Rosario, bien rezado, acompaña el ritmo de toda la vida cotidiana de un cristiano y lo lleva a configurarse, como María, a Jesucristo, el Salvador. Es la oración de los humildes y de los pequeños, de los que se desconocen sabios y confían en la oración eclesial más que en sus propias fórmulas, los que no ven o están en la cama o en el hospital o en la cárcel... Es así como el Rosario ayuda a complementar la gran oración de la Eucaristía, de la Liturgia de las Horas y de las demás oraciones del cristiano.

¿Por qué no nos animamos a rezarlo más durante este mes? ¿Y si lo probáramos con algunos de nuestra familia? ¿Y si en cada parroquia de la Diócesis se creara un grupo de personas que se encontraran para rezar en el templo, ni que viváis en un pueblo pequeño que sólo puede tener la celebración eucarística de vez en cuando? ¿Y si ponemos una persona o una necesidad concreta en cada avemaría? ¿Y si buscamos una grabación o un librito con comentarios que nos ayuden más? A mí me gusta mucho rezarlo en el coche cuando viajo o cuando he tenido que velar en la noche. Y me ayuda como rumor de fondo de mi oración de intercesión. Si lo encontráis largo o no podéis hacerlo todo entero, se puede reducir. Sólo una decena, o sólo tres avemarías en cada misterio, según recomendaba el Cardenal Leo Jozef Suenens. Pero que nos acompañe y vaya configurando una espiritualidad madura y humilde, que medita lo que constituye el eje central de la fe cristiana: el Misterio pascual de Jesucristo, el Salvador, con sus misterios de gozo, dolor, luz y gloria, y siempre con la compañía y las vivencias de su Santísima Madre, que también es nuestra madre y nuestro modelo de creyente.

También os pido que lo ofrezcáis por las intenciones que el Papa nos confía, añadiendo las intenciones de nuestra Diócesis y las generales: la paz, el trabajo, el país, los enfermos, el Sínodo, los matrimonios y las familias, las vocaciones... Y que el Señor nos conceda trabajar con esperanza por la nueva evangelización, bajo la protección de María, que es su estrella luminosa.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Confirmacions a Rialp

Diumenge dia 12 de setembre, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 4 joves de la Parròquia de la Mare de Déu de Valldelfors de Rialp (Pallars Sobirà). Celebraren amb l'Arquebisbe el Rector de la Parròquia, Mn. Lluís Miquel Sánchez, i Mn. David Codina.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Joan-Enric glossà l'Evangeli proclamat en aquell diumenge (Mc 8, 27-35) on davant la pregunta de Jesús als seus deixebles «Qui diuen la gent, que soc jo?». Pere confes-

sa «Vós sou el Messies». Mons. Vives animà els joves confirmands a respondre amb la mateixa confiança i fe que Sant Pere va tenir i els va animar a mantenir-se en el camí del seguiment de Jesús i de la fe confiada, malgrat les incomprendiments o descreences d'altres companys o amics. Els destacà com el Messies que els jueus esperaven que havia de venir a salvar el poble era un Messies amb poder, força i triomf i, en canvi, el Messies que és Jesús, apareix i es mostra pobre i humil, feble, com un infant, que neix a Betlem, en la humilitat, senzillesa i ens mostra

que el camí de la salvació no és el del poder sinó el del servei per amor. En aquest sentit, l'Arquebisbe glossà als joves confirmands el significat profund de l'expressió «qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà», indicant com «perdre la vida» vol dir donar-la, regalar-la, lliurar-la generosament per amor a Déu i als nostres germans i els posà l'exemple de com els pares regalen la vida per amor dels seus fills a l'hora d'educar-los, o com amb la recent pandèmia els sanitaris o els preveres han donat i regalat la seva vida, atenent els malalts i infectats en la primera línia de la lluita contra la covid-19. No és amb egoisme, orgull i autosuficiència, que «guanyarem» la vida i serem feliços sinó precisament en la donació, lliurament i sacrifici envers els altres. Perdre serà guanyar, morir serà viure.

Al final de la Missa, Mons. Vives regalà als joves un Nou Testament exhortant-los a llegir-ne cada dia un petit fragment i va poder compartir una estona amb les famílies i els fidels que havien assistit a la celebració.

Posteriorment va tenir un dinar de fraternitat sacerdotal, per invitació del Rector de la Parròquia, on hi van poder participar tots els preveres de l'Arxiprestat del Pallars Sobirà.

► **Convivència d'inici de curs del Seminari Interdiocesà.** Els dies 6 i 7 de setembre va tenir lloc, al mateix Seminari Major Interdiocesà de Barcelona, la tradicional convivència d'inici de curs de tots els seminaristes amb els formadors i el Bisbe delegat per al Seminari.

Jornada per conèixer-se amb els nous seminaristes i revisar l'estiu amb les activitats dutes a terme.

Van celebrar un recés sobre la dimensió comunitària del seguiment de Jesús, a càrrec del P. Josep Rambla s.j. També una inter-

venció de l'Arquebisbe d'Urgell sobre l'inici esperança del nou curs i del que el marcarà, així com la celebració festiva de l'Eucaristia.

Es va planificar el proper curs 2021-2022 que s'iniciarà a les facultats el proper dia 13.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'Esperit Sant és el Do de Déu que ens ajuda a ser persones lliures, persones que volen i saben estimar, persones que han comprès que la vida és una missió per a anunciar les meravelles que el Senyor realitza en els qui confien en Ell» (26 de maig).

@Pontifex: «El primer consell que ens dona l'Esperit Sant és: "Viu el present". No hi ha un altre temps millor per a nosaltres; ara, just on ens trobem, és el moment únic i irrepetible de fer el bé, de fer

de la vida un do. Visquem el present!» (27 de maig).

@Pontifex: «Que l'Esperit Sant ens ensenyi a veure el món amb els ulls de Déu i a tractar els nostres germans i germanes amb la suavitat del seu cor» (28 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant ens porta a estimar no sols als que ens volen i pensen com nosaltres, sinó a tots, com Jesús ens va ensenyar. Ens fa capaços de perdonar als nostres enemics i els mals que ens han fet. Ens insta a ser actius i creatius en l'amor» (29 de maig).

Cent anys de la coronació canònica de la Mare de Déu de Meritxell

El dimecres 8 de setembre va tenir lloc l'Eucaristia solemne en la Solemnitat de la Mare de Déu de Meritxell, patrona del Principat d'Andorra, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pels sacerdots de les Valls d'Andorra

La Missa va comptar amb l'assistència de les màximes autoritats del Principat d'Andorra encapçalades pel Cap de Govern i la Síndica general, així com els presidents dels grups parlamentaris i els representants de totes les parròquies del Principat d'Andorra. Els cants foren solemnitats pel Cor dels Petits Cantors d'Andorra. A causa de la pandèmia l'aforament fou limitat i una representació de fidels de les set parròquies del Principat d'Andorra va poder assistir a la celebració eucarística.

Mons. Vives, en la seva homilia, va animar a encara amb força el nou curs: «Celebrem amb goig la gran festa de la Mare de Déu de Meritxell en el centenari de la seva coronació canònica. Per això us invito a renovar la nostra fe i la nostra esperança. Imitem la nostra Mare celestial en l'acceptació de la voluntat de Déu. I comprometem-nos a estimar-nos i a començar un nou curs amb esperança renovada. Que la participació en aquesta eucaristia ens ompli d'alegria i ens faci testimonis de la fe, de la resurrecció i de la vida. Continua essent un compromís important enmig de la pandèmia que encara dura». Va parlar de la coronació: «Avui fa cent anys, l'Arquebisbe metropolità de Tarragona, el Cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, amb el seu amic, el nostre Bisbe d'Urgell i Príncep de les Valls d'Andorra, Mons. Justí Guitart i Vilardebò, van coronar canònicament la imatge de Jesús i de Maria. El Síndic general d'aquell moment, M.I. Sr. Josep Gresa, s'havia adreçat al poble andorrà mesos abans, per dir-los que "l'amor a Maria, elevat i transfigurant l'amor al país, ha format d'ambdós una espècie de patriotisme sobrenatural". Els andorrans i les andorranes respongueren a la invitació del seu Síndic amb una capta perquè l'orfebre Joaquim Cabot de Barcelona elaborés la corona per a la Mare de Déu de Me-

ritxell i per al seu fill, que avui llueixen davant l'altar d'aquesta Basílica-Santuari. El Consell General afirmava: "Per patrona us aclama el Consell amb gran amor, que sou d'Andorra el tresor". D'això fa un segle. Ho commemorem amb agraïment i en donem gràcies a Déu!»

Va acabar l'homilia parlant de les arrels d'Andorra: «També avui s'escauen els cent anys de l'estrena de l'himne oficial del nostre país, el qual amb la bandera i la figura dels dos coprínceps, caps de l'Estat, són els tres signes més alts de representació del nostre Principat, i als quals tots rendim homenatge, reverència i respecte. La lletra del nostre himne fou obra del mateix Bisbe i Príncep de les Valls d'Andorra, el valencià Mons. Joan Benlloch i Vivó, i la música del fill il·lustre de Sant Julià de Lòria Mn. Enric Marfany i Bons. Aquest himne ens fa adonar que venim de molt lluny, del mateix emperador Carlemany, el nostre pare, i que se'ns ha donat vida per la nostra Mare de Déu de Meritxell. Som nació pubilla, enmig de dues grans nacions germanes, però sempre neutral i pacífica. Poble creient i lliure, com sempre volem ser, amb la grandesa mantinguda del tresor dels nostres furs i amb la defensa dels nostres dos coprínceps. Bella síntesi que amb la vivacitat de la música de Mn. Marfany ens esperona de forma vibrant a la unió com a poble, perquè la força, unida es fa més forta: "Virtus, Unita, Fortior!"»

Al final de la Missa, com és costum, però enguany amb més solemnitat si cal, es va cantar l'Himne Andorrà, estrenat en la coronació de la Mare de Déu ara fa cent anys. I també es van cantar els Goigs a la Mare de Déu de Meritxell. Acabada l'Eucaristia, el Copríncep episcopal acompanyat del Cap de Govern i la Síndica va venerar la imatge de la Mare de Déu i va poder saludar personalment les autoritats andorranes assistents a l'Eucaristia.

Aplec a Arboló

L'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va participar el dia 9 de setembre, com un pelegrí més, a les trobades que cada dijous de tot l'estiu tenen lloc al Santuari de la Mare de Déu d'Arboló (Arcalís) i que reuneixen molts devots de la Verge Maria. Acompanyat del Rector i Arxiprest Mn. Joan Pau Esteban i dels membres de la Junta dels «Amics d'Arboló» que tenen cura del Santuari, va presidir l'Eucaristia i va tenir un col·loqui posterior amb tots els presents.

A l'homilia va animar els fidels a mantenir viva la devoció a la Verge Maria, que sempre té cura de nosaltres i ens protegeix del Maligne i de totes les temptacions i fa davallar gràcies del cel a tots els qui la invoquen amb devoció. Feu notar com l'Església és apostòlica i catòlica, unida als apòstols i alhora universal, que abraça totes les llengües, nacions i cultures de la terra. Des del petit lloc del Pallars que és Arboló, l'Eucaristia ens uneix a tota l'Església universal, presidida pel successor de Pere. Hem d'estimar l'Església i hem de viure els manaments del Regne que l'Evangeli de Sant Lluc proposava: «sigueu misericordiosos com el Pare celestial és misericordiós».

Al final de l'Eucaristia es cantaren els Goigs d'Arboló, i el Sr. Arquebisbe ofrenà una Mitra al Santuari d'Arboló com a signe que posava als peus de Maria tot el seu ministeri episcopal del qual, el proppassat dia 5, celebrava el 28è aniversari de la seva ordenació episcopal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1-11 / Sl: Jn 2,3,4,5,8 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ Dimarts [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició.

Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dijous [Mt 3,13-20 / Sl 1 / Lc 11,5-13]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Divendres [Jl 1,13-15; 2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent. **Lleida:** □ Sants Àngels de la Guarda.

9. ■ Dissabte [Jl 4,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Dionís, primer bis-

be de París, romà, i companys clergues, màrtirs (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prevere fundador.

10. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10,17-30]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

Diumenge XXVII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar»

No hi ha dubte que el tema del divorci sempre és actual i molt més en els nostres temps. També són diferents les opinions de molts cristians sobre aquesta qüestió. Per això és important saber què en diu Jesús. El missatge és clar. Primer, Jesús pregunta *què va ordenar Moisès*. I quan li diuen que va permetre el divorci, llavors en dona l'explicació: *Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor*. Per tant, el divorci permès per Moisès és degut a la seva incapacitat per seguir el camí de Déu. Però tot seguit diu: *Al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família* (en el text grec es parla d'una sola carn). Són una sola família. *Allò que Déu va unir, l'home no ho pot separar*. Sembla que als apòstols la qüestió no els va quedar massa clara. Per això a casa, tornen a preguntar-li sobre el mateix. I les paraules de Jesús són clares: *Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri*. Està dient de forma clara que la unió matrimonial és per sempre, que no es pot trencar per cap divorci. I que això respon al pla de Déu, a la seva voluntat que és que l'home i la dona per amor visquin sempre com una sola carn, en unió íntima, vital i indissoluble. No es tracta tant d'una llei sinó del pla amorós de Déu. Aquest pla que ve des del principi de la creació, quan crea l'home i la dona *perquè no seria bo que l'home estigués sol*. Units tota la vida en el matrimoni.

La primera lectura ens relata la creació de l'home i la dona. La segona lectura ens recorda els sofriments de Crist: *...després de la passió i la mort... convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments*. Seguir la voluntat de Déu de vegades no és fàcil. Les paraules de Jesús poden ser difícils. És un camí dur però possible; altrament Jesús no el demanaria. No faltarà mai a ningú el seu amor i la seva força.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneixi tota la vida.*

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebí el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor Dios se dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; voy a hacerle a alguien como él, que le ayude». Entonces el Señor Dios modeló de la tierra todas las bestias del campo y todos los pájaros del cielo, y se los presentó a Adán, para ver qué nombre les ponía. Y cada ser vivo llevaría el nombre que Adán le pusiera. Así Adán puso nombre a todos los ganados, a los pájaros del cielo y a las bestias del campo; pero no encontró ninguno como él, que le ayudase. Entonces el Señor Dios hizo caer un letargo sobre Adán, que se durmió; le sacó una costilla, y le cerró el sitio con carne. Y el Señor Dios formó, de la costilla que había sacado de Adán, una mujer, y se la presentó a Adán. Adán dijo: «¡Esta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne! Su nombre será "mujer", porque ha salido del varón». Por eso abandonará el varón a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: al que Dios había hecho un poco inferior a los ángeles, a Jesús, lo vemos ahora coronado de gloria y honor por su pasión y muerte. Pues, por la gracia de Dios, gustó la muerte por todos. Convenía que aquel, para quien, y por quien existe todo, llevara muchos hijos a la gloria perfeccionando mediante el sufrimiento al jefe que iba a guiarlos a la salvación. El santificador y los santificados proceden todos del mismo. Por eso no se avergüenza de llamarlos hermanos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo, acercándose unos fariseos, preguntaban a Jesús para ponerlo a prueba: «¿Le es lícito al hombre repudiar a su mujer?». Él les replicó: «¿Qué os ha mandado Moisés?». Contestaron: «Moisés permitió escribir el acta de divorcio y repudiarla». Jesús les dijo: «Por la dureza de vuestro corazón dejó escrito Moisés este precepto. Pero al principio de la creación Dios los creó hombre y mujer. Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De modo que ya no son dos, sino una sola carne. Pues lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». En casa, los discípulos volvieron a preguntarle sobre lo mismo. Él les dijo: «Si uno repudia a su mujer y se casa con otra, comete adulterio contra la primera. Y si ella repudia a su marido y se casa con otro, comete adulterio.»

Acercaban a Jesús niños para que los tocara, pero los discípulos los regañaban. Al verlo, Jesús se enfadó y les dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí: no se lo impidáis, pues de los que son como ellos es el reino de Dios. En verdad os digo que quien no reciba el reino de Dios como un niño, no entrará en él». Y tomándolos en brazos los bendecía imponiéndoles las manos.